

Yrsa Sigurðardóttir

Nu poți fugi, nu te poți ascunde

Traducere din limba engleză de
Roxana Mirică

Ghid de pronunție pentru numele și cuvintele islandeze

Akranes — A-kră-nes

Alvar Grétarsson — Al-var GRIE-tar-sson

Angantýr Gunnarsson — ANG-an-teer GUN-nar-sson

Ása Bjartmarsdóttir — O-sa BIART-mars-DOT-ir

Berglind (Begga) Mímisdóttir — BERG-lind (BEG-ga)
MI-mis-DOT-ir

Bogi Lúthersson — BO-ghi LU-ter-sson

Bói — BO-i

Borgarnes — BORG-ar-nes

Búálfur — BU-al-vur

Dísa — DI-sa

Einar Ari Arason — Einar A-ri A-ra-sson

Ella — E-la

Gerdur — GHER-dur

Gígja — GHIG-ya

Glymur — GLL-mur

Gunnar Sigurdsson — GUN-nar SI-gur-sson

Hangikjöt — HAN-ghi-chiot

Hördur — HUR-dur

Huldar — HUL-dar

Hvalfjörður — KVAL-fior-dur

Hvarf — KVARV
Idunn — I-dun
Ingigerdur (Inga) Jónsdóttir — IN-ghi-GHER-dur (IN-ga)
IONZ-DOT-ir
Íris — I-riś
Jónsi — ION-si
Karl — Carl
Karólína (Karó) — Ka-ro-LI-na
Kjalarnes — KIA-lar-nes
Şaufabraud — LO-vra-braud
Lína — LI-na
Lubbi — LUB-bi
Midsandsbryggja — MID-sands-BRI-gya
Midsandur — MID-san-dur
Minna-Hvarf — MIN-na KVARV
Mosfellsbær — MOS-fels-bair
Reykjavík — REI-kia-rik
Reynir Logason — REI-nir LO-ga-sson
Robbi (Róbert) — ROB-bi (RO-bair)
Sævar — SAI-var
Skafrenningur — SCA-fran-ing-ur
Sóldís Sigursveinsdóttir — SOL-dis SI-gur-svains-DOT-ir
Týr Gautason — TIR GO-ta-sson

1. Miercuri

O liniște neobișnuită învăluia ferma de la Hvarf. Nu se zărea niciun semn de viață. Nici măcar cea mai ușoară adiere de vânt nu-i clintea firele de păr de pe cap. Norii de plumb rămâneau nemișcați sau își modificau forma atât de încet, încât de-abia se putea observa vreo schimbare. Karl fu cuprins de un gând straniu: părea că timpul se scurgea mai încet. Opri buletinul meteo de la radioul mașinii. Crainicul începuse să relateze știri despre liniile maritime, menționând diverse zone marine, însă Karl nu era deloc interesat. Singura lui experiență pe un pescador, în tinerețe, îl convinsese să rămână pe uscat pentru tot restul vieții.

Își luă pălăria de pe scaunul pasagerului și ieși din mașină, însă nu și-o puse imediat pe cap, dorind să asculte fără a avea urechile acoperite. Liniștea era deplină: cele mai multe păsări plecaseră de mult, migrând spre sud, la soare, sau apropiindu-se de orașele și satele de la țărm, unde găseau hrană mai ușor. Vocile râurilor și ale pârâurilor erau înăbușite sub poduri de gheață, turiștii stăteau acasă la căldură, iar animalele erau adăpostite în

grajduri, ca de obicei pe timpul iernii. Chiar și valurile din fiordul din apropiere păreau reduse la tăcere.

Totuși, familia care locuia la fermă ar fi trebuit să fie acasă, iar până acum ar fi trebuit să se audă ceva, un indiciu cât de mic al prezenței lor. Era puțin probabil ca toți patru să doarmă în mijlocul zilei. Ultima dată când Karl vorbise cu Ása și Reynir, cu mai puțin de o săptămână în urmă, aceștia nu-i spusese nimic cu privire la vreo plecare. Întrucât călătoriile erau rare pentru cineva care deținea o fermă, cum știa din experiență, subiectul ar fi fost cu siguranță menționat. În rarele ocazii când își planifica o vacanță, nu se mai putea opri din a vorbi despre asta cu săptămâni întregi înainte, indiferent dacă cei din jur voiau sau nu să audă. Ambele mașini ale familiei erau parcate în curte, îngropate sub straturi groase de zăpadă: un SUV cu suspensie înaltă și o mașină sport mică, folosită doar vara. Cel puțin Karl nu o văzuse niciodată în uz pe timp de iarnă, în perioada de un an și ceva de când familia locuia acolo, ceea ce era de înțeles. El, unul, n-ar fi scos-o prin zăpadă sau pe gheață de teama de a nu ajunge în vreun șanț. SUV-ul era altceva — un vehicul luxos, care aparent costase cât un tractor de top. Karl nu ar fi ezitat să-l testeze pe zăpadă adâncă sau pe polei, ca să vadă dacă-și merită banii. Mașinile extrem de scumpe, precum aceasta, erau o raritate în comunitatea de agricultori. Totuși, nu era o fermă obișnuită, iar locatarii erau departe de a fi fermieri obișnuiți.

O simplă privire asupra clădirilor era de ajuns pentru a înțelege situația. Spre deosebire de majoritatea fermelor islandeze, aceasta se remarcă prin spații de locuit generoase și ultramoderne, pe care Ása și Reynir le construiseră pentru familia lor. Acestea erau legate printr-un

coridor cu pereți de sticlă de casa rustică tradițională, cu două etaje, care fusese suficientă pentru nevoile foștilor locatari. Noii proprietari aveau însă cerințe diferite. Familia locuia într-o clădire modernă și păstrase vechea casă pentru oaspeți sau pentru personal, deși până atunci avusese puțini vizitatori, iar singurii angajați fuseseră asistenții, care nu rămăseseră prea mult timp. Karl nu îndrăznise să întrebe motivul plecării acestora, dar bănuia că izolarea îi afectase.

Karl nu era arhitect, iar designul clădirilor nu era treaba lui. Chiar și așa, avea opinii ferme despre coridorul care lega cele două case. Clădirile erau într-un contrast vizibil: una reflecta un trecut caracterizat de o cumpătare atentă, iar cealaltă era rezultatul unui exces modern. În viziunea lui Karl, combinarea lor era la fel de nepotrivită ca înhămarea celor doi cai de la fermă la o mașină sport.

O echipă întregă de meseriași fusese mobilizată pentru renovarea vechii ferme, a grajdului și a altor anexe. Karl nu avea nicio îndoială că ar fi fost mai ieftin să demoleze clădirile vechi și să înceapă de la zero, însă noii proprietari energici își doreau să păstreze cât mai mult din aspectul original.

Casa nouă era complet diferită. Designul ei nu aducea niciun omagiu culturii agricole islandeze sau istoriei locale. Dimpotrivă, casa era vastă, cu tavane înalte și impunătoare. Nu exista nimic discret sau economic în stilul și în construcția casei. Deși majoritatea structurii era din beton, în spate — ascunsă privirilor din curte — se afla o mare cameră cu pereți din sticlă, care găzduia o bucătărie de dimensiuni industriale și o zonă cu șemineu, dedicate gătitului, servirii mesei și relaxării. Noii proprietari îi explicaseră lui Karl că fusese concepută ca un spațiu în care

să poată găti, să poată mânca și să se poată relaxa în... mijlocul naturii. El doar încuviințase, gândindu-se că erau genul de oameni dispuși să plătească o avere pentru a sta într-o bulă de sticlă în mijlocul unei mlaștini, pentru același scop. Nu reușea să înțeleagă, preferând să experimenteze natura fără nicio barieră — fie ea și transparentă.

Cuplul locuia aici de mai bine de un an împreună cu cele două fiice ale lor. În acest timp, Karl își schimbase considerabil părerea despre ei. Nu-i mai vedea ca pe niște oameni cu mai mulți bani decât bun-simț. Deși încă nu înțelegea pe deplin ceea ce considera a fi schemele lor ciudate, îi simpatiza. Era greu să nu îi placă. Soția, Ása, era adorabilă — mereu dispusă să râdă de ea însăși și de eforturile sale de a se adapta la noile circumstanțe. Soțul ei, Reynir, nu era la fel de sociabil și adesea părea puțin distras, dar se dovedea a fi onest.

Observând suprafața neatinsă a zăpezii, Karl își dădu seama că nimeni nu traversase curtea de când ninsese abundent, cu o zi înainte. Pe măsură ce se apropia de ușa din față, își dădu seama că lucrurile nu stăteau chiar așa. Urmele duceau de la casa modernă spre mica șură unde erau adăpostite câteva animale domestice, cu excepția găinilor, care se aflau în cotețul din spatele noii clădiri. Faptul că animalele fuseseră hrănite indica clar că familia era acasă. Dacă ar fi plecat, l-ar fi rugat pe unul dintre vecini să aibă grijă de fermă, iar în acest caz, urmele ar fi dus de la parcare spre șură, nu de la casă. În plus, Karl presupunea că el și Ella ar fi fost cei aleși, deoarece nu era prima dată când îndeplineau această sarcină pentru Ása și Reynir.

Cu toate acestea, de aproape o săptămână, nimeni nu mai primise vreun semn din partea familiei. Din acest motiv venise Karl. Trecuse pe-acolo și cu două zile în urmă. Pe măsură ce se apropia de ușa casei, un lătrat puternic răsună dinspre șură, urmat imediat de un alt lătrat, ascuțit, din aceeași direcție. Erau cei doi câini ai familiei — un border collie și o potaie micuță, care-i amintea lui Karl de smocurile de lână de oaie rămase uneori agățate de gardurile din sârmă ghimpată. Data trecută, când Karl trecuse sperând să găsească pe cineva, câinii făcuseră la fel de multă gălăgie, însă din interiorul casei. Câinii erau prietenoși, fără alt scop evident în viață decât acela de a fi animale de companie. Uneori erau lăsați liberi în curte pentru a-l întâmpina la sosire, însă de astă dată, închiși fiind, reacționaseră la vizitator ca orice câine — lătrând. Nu însemna neapărat ceva. Totuși, era ciudat că nu erau nici în curte, nici în casă. Karl nu-și amintea să-i mai fi văzut vreodată închiși în șură.

Instinctul îi spunea că era ceva în neregulă, iar el învățase să nu ignore acest sentiment. Niciodată nu-l dezamăgise, din câte își amintea.

Se opri în fața ușii principale, neobișnuit de mare, ezitând pentru o clipă înainte de a bate. Gestul lui declanșă imediat un nou val de lătrături, de data aceasta în perfectă sincronizare. Cele două vaci se alăturară cu un muget puternic, dar tăcură când Karl bătu din nou în ușă. Nu-și putea alunga gândul că animalele din grajd erau vigilente, așteptând cu aceeași nerăbdare ca și el să vadă ușa deschizându-se, însă nimic nu se întâmplă. Își lipi urechea de lemnul ușii, dar niciun sunet nu se auzea din interior.

Înaintă precaut, gândindu-se cât de greu ar fi fost ca un zgomot să poată străbate acest bloc masiv de stejar. Îndepărtându-se de ușă, aruncă o privire pe fereastra cea mai apropiată. O lumină era aprinsă în interior, însă nu se zărea niciun semn de viață. Neliniștea îi creștea treptat, împingându-l să facă un gest la care nu s-ar fi gândit vreodată până în ziua aceea.

Se aplecă spre cutia poștală și o deschise. Existența acesteia părea o greșeală în sine, având în vedere că arhitectul care proiectase noua fermă nu locuise niciodată la țară, în mod evident. Cuplul, la fel de neinformați, nu modificase planurile. Nimeni din zonă nu primea scrisori la ușă. În schimb, toate erau lăsate în cutia poștală de pe drumul principal, lângă intersecția care ducea la fermă.

Karl era gata să strige prin deschizătura îngustă, dar se opri brusc. O adiere de aer cald îi aduse un miros familiar. Un vag iz de moarte, dar care nu provenea de la plantele ofilite din ghivece. Îl mai simțise de multe ori, mai des decât și-ar fi dorit: mirosul dulceag de putrefacție emanat de animalele moarte, lăsate să zacă neîngropate pentru prea multă vreme. Nu era un miros atât de puternic și, dacă nu ar fi fost fermier, poate că nu și-ar fi dat seama imediat. Însă nu avea nicio îndoială — ceva sau cineva din casă era mort.

Karl își retrase mâna, iar clapeta se închise cu un clic puternic. De data aceasta, din grajd nu s-a mai auzit niciun lătrat, niciun muget, doar o liniște ciudată, asemănătoare cu cea din casă. O neliniște profundă și un sentiment de singurătate absolută îl învăluiră. Își umezi buzele uscate, își trecu mâinile prin păr, își frecă obrajii nebarbierți și încercă să găsească o soluție. Mirosul acela nu trebuia neapărat să însemne ceva rău, își spuse el.

Poate că era doar carne stricată uitată pe masa din bucătărie. Poate că familia planificase un grătar, dar s-au îmbolnăvit, iar carnea a rămas prea mult la temperatura camerei. Era o idee absurdă, dar mai bună decât alte scenarii pe care Karl încerca să nu le ia în considerare. Își aminti că nu merita să respingă ideile absurde. Rareori viața era simplă.

Se hotărî să meargă în spatele casei și să încerce să vadă ceva prin pereții de sticlă. Jaluzelele nu erau nicio dată trase. De fapt, cu greu se abținuse să le spună celor doi că și-ar putea reduce costurile de încălzire dacă le-ar închide, amintindu-și cu o oarecare întârziere că pentru ei banii nu erau o problemă. Foraseră până la o sursă naturală de apă fierbinte și își instalaseră propriul sistem de încălzire geotermală, astfel încât puteau pur și simplu să modifice temperatura când aveau chef.

Zăpada rămăsese neatinsă și în spatele casei. De la ultima ninsoare nimeni nu se mai apropiase de ferestrele franceze de pe terasa camerei de sticlă. Câmpul de fân din depărtare și munții din est erau acoperiți de alb, cât vedeai cu ochii; panorama pe care cuplul o prețuia atât de mult avea puritatea unei lenjerii imaculate.

Karl nu venise acolo pentru a admira peisajul. Se întoarse și privi prin peretele de sticlă, remarcând bucătăria minimalistă: fără dulapuri superioare și fără mânere pe ușile sau pe sertarele mobilierului. Dacă n-ar fi fost aparatul de cafea cromat, incredibil de complex, și robinetul de la chiuvetă, mobilierul ar fi putut fi confundat cu o extensie a zonei de relaxare de lângă șemineu.

Pe masa din bucătărie erau împrăștiate resturi de mâncare. Karl simți un val de ușurare. Era clar că familia era acasă și în siguranță. Mâncaseră și apoi se culcaseră.

Probabil erau bolnavi, pentru că niciodată nu lăseau nimic pe masă după ce mâncau. Acum, însă, putea vedea un carton de lapte desfăcut, un pahar, o farfurie, pâine și o bucată de brânză încă ambalată. Totuși, nu era niciun semn de carne putrezită. Poate că familia fusese afectată de vreo enterocolită și el interpretase greșit mirosul neplăcut simțit prin fanta cutiei poștale. Deși spera să fie aceasta explicația, în adâncul sufletului știa că nu ar fi putut niciodată să le confunde: chiar dacă mirosul de vomă și de diaree era neplăcut, cel de carne descompusă era infinit mai rău. Nota ușor florală ce acompania duhoarea putrezită sugera că cineva încercase să o ascundă cu parfum.

Karl stătea acolo, neștiind ce să facă. Cea mai logică decizie ar fi fost să plece imediat. Nu voia să fie surprins de vreun membru al familiei uitându-se înăuntru. Pe măsură ce se îndepărta de casă, începu să fie cuprins de îndoieli. Ása și Reynir erau cei mai meticuloși oameni pe care-i cunoscuse vreodată: la un moment dat, îi ceruseră sfatul pentru a reduce mirosul de bălegar din grajd, întrebându-l dacă exista un spray sau un odorizant pentru a masca duhoarea. Le dăduse vestea proastă că un asemenea produs nu exista și că trebuiau doar să se obișnuiască cu el. Oamenii care puneau astfel de întrebări nu și-ar fi lăsat casa să miroasă a morgă. Fără nicio îndoială, ceva nu era deloc în regulă aici.

Karl se grăbi spre ferestrele franceze și încercă clanța. Ar fi fost stânjenitor să dea buzna peste ei în timp ce dormeau și ar fi fost și mai dificil să-i mărturisească Ellei că făcuse încă o vizită inutilă. Nu avea cum să evite adevărul: totul părea în regulă, cu excepția unui vag miros de carne putrezită.

Ușile de sticlă erau descuiate. Karl îi strigă pe Ása și pe Reynir prin crăpătură. Un miros slab, dar dezagustător se răspândește în aerul umed și cald, formând o ceață în frigul înghețat. Karl strâmbă din nas în așteptarea unui răspuns. Nu primi niciunul.

Păși înăuntru înainte de a-și pierde curajul și îi strigă din nou. Nici de această dată nu primi vreun răspuns. Îi atraseră atenția câteva urme întunecate pe parchetul de lângă ușă, care semănau cu urmele unor tălpi. Acestea erau la fel de neobișnuite ca mirosul din aer, căci podeaua era impecabilă de obicei. Urmări cu privirea traseul lor. Observând că duceau, prin bucătărie, mai departe în casă, se hotărî să-l urmeze.

Deși Karl mai fusese invitat în casă, accesul lui fusese limitat doar la zonele comune — sufrageria și bucătăria, elegante și stilate. Nu cunoștea restul casei, cu excepția faptului că știa de existența unui dormitor separat, în direcția căruia duceau urmele. Ușa de legătură era închisă, dar Karl observă câteva zgârieturi pe ea. Acestea erau verticale și formau două grupuri separate de-a lungul lemnului: un set de zgârieturi mai mici în partea de jos și unele mai lungi și mai adânci lângă mânerul ușii. Nu avea nicio îndoială că fuseseră făcute de câini, rezultat al nenumăratelor încercări zadarnice de a trece prin ușa închisă. De asemenea, era convins că zgârieturile erau recente, pentru că proprietarii reparau întotdeauna imediat orice stricăciune.

Erau mai multe uși, toate închise. Luând-o pe traseul lăsat de urme, ajunse în fața uneia dintre uși și o deschise, păstrându-și încă brațul ridicat și protejându-și fața. Aceasta se dovedi a fi dormitorul principal. Karl se opri în prag. O femeie, care părea să fie Ása, stătea întinsă pe

patul neobișnuit de mare. Așternuturile erau mototolite, iar pilota dublă fusese împinsă până la piciorul patului, de unde atârna până la podea. Pernele erau răvășite — două erau pe podea, iar una fusese sprijinită de tăblia patului. Ása stătea pe spate, purtând doar un maiou și o pereche de chiloți. Un picior îi atârna până la podea, asemenea plapumei, în timp ce celălalt era îndoit de la genunchi. Brațele ei erau într-o poziție ciudată: un braț era întins drept pe lângă corp, ca și când ar fi încercat să ajungă la locul gol de lângă ea, iar celălalt era îndoit, cu degetele atingându-i bărbia. Maioul ei, odinioară alb, era întunecat de sângele uscat — la fel și așternuturile — și ridicat, dezvăluindu-i abdomenul care căpătase o nuanță înfiorătoare de verde luminos. În contrast, picioarele și celelalte zone de piele expuse erau gri, umflate și brăzdate cu vene întunecate. Karl, fermier fiind, era obișnuit cu prezența morții, dar animalele cu care lucra erau acoperite de blană, lăsând puțină piele la vedere. Știa suficiente lucruri cât să stea departe de femeie.

Karl nu putea fi complet sigur că era Ása, fața ei era la fel de tumefiată ca și membrele. De fapt, situația era chiar mai gravă. O tăietură adâncă i se întindea de la creștet până în mijlocul frunții. Limba îi ieșea ușor printre buzele palide, iar ochii uscați și bulbucăți îi erau dați peste cap, de parcă ar fi încercat — în ultimele clipe — să-și privească rana de pe creștet. Un lucru era cert: nu murise de moarte naturală. Încă o dovadă, dacă ar mai fi fost necesară, era sângele care acoperea în totalitate pereții și podeaua. Nici măcar tavanul nu fusese cruțat.

Karl își acoperi gura cu o mână și se retrase brusc din cameră. Luptându-se cu greața, se forță să verifice și celelalte camere în căutarea fetelor și a lui Reynir. Prima

ușă pe care o deschise era cea a fiicei mai mari, iar la vederea ei își pierdu controlul în totalitate. Un jet de vomă îi explodează din gură, împrăștiindu-se peste sângele închegat de pe podea. Vomită din nou, apoi se prăbușește în curte, în fața ușii principale. Văzuse mai multe decât putea suporta.

Își șterse gura cu mâneca, apoi se urcă în mașină și își scoase telefonul, cu mâinile tremurânde. Văzând că nu avea semnal, își aruncă telefonul pe scaunul pasagerului și porni motorul, temându-se că avea să i se facă rău din nou. În timp ce dădea înapoi frenetic, pentru a se întoarce, privirea îi căzu pe clădiri. Perdelele erau trase la una dintre ferestrele de la etajul casei vechi deși ar fi putut jura că toate fuseseră ridicate când intrase prima dată în curte.

Karl roți volanul și demară cât de rapid putea în condițiile de iarnă. Când ieșea din alee pe drumul principal, ninsoarea începu să cadă.

2. Înainte

Sóldís nu era obișnuită să călătorească pe distanțe lungi cu taxiul. În rarele ocazii când se răsfața cu un astfel de drum, o făcea pentru a ajunge acasă după o ieșire în oraș la sfârșit de săptămână, obosită și cu mintea încețoșată. De data aceasta, însă, era diferit. În primul rând, nu era un taxi obișnuit. Mașina nu avea semne distinctive și era mult mai elegantă decât cele cu care era obișnuită. Pe bancheta din spate o aștepta o sticlă cu apă rece, iar în buzunarele scaunelor se găseau câteva reviste. Nu avea de gând să le răsfoiască, pentru că telefonul ei era plin de materiale de citit, în caz că ar fi avut chef.

În plus, deși abia se putea distinge ceva în semiîntuneric, era dimineață. Sóldís nu se simțea nici obosită, nici iritată, dar ceva îi amintea de acele călătorii cu taxiul de după nopțile de beție: gândurile ei erau puțin incoerente și rătăcite. Un gând îi apărea întâmplător, îi capta atenția pentru o clipă, apoi se scufunda în adâncuri, urmat de un altul. Sóldís nu reușea să se concentreze pe niciunul dintre ele.

Oare făcea o greșeală uriașă? Poate că ar fi trebuit să-și înfrângă sentimentele și să rămână în oraș. Dacă la fermă